

கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் தொன்மக் கதையாடல்

ரெ. காயத்ரி,
முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
ஸ்ரீ எஸ்.ஆர்.என்.எம்.கல்லூரி, சாத்தூர் - 626 203.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழகத்தில் வாழும் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் தத்தம் வரலாற்றினை எழுதப்படாத வரலாறாக வாய்மொழி வரலாறாக வைத்துள்ளனர். அத்தகைய வரலாறுகளை எழுத்தாக்கும் பணியினை மேற்கொண்டவர்கள் வாய்மொழி வரலாறு என்னும் புதிய வகைமையை உருவாக்கினார்கள். புதினங்களிலும் இத்தகைய வாய்மொழி வரலாறுகள் எழுத்தாக்கம் பெற்றன. படைப்பாளிகள் தாம் சார்ந்த சமூகத்தைப் பற்றிய வரலாறுகளை தொல் பழங்கதைகளாக வழிவழியாகக் கூறப்பட்டு வரும் கதைகளை புனைவாக்கம் செய்கின்றனர். அத்தகைய புனைவாக கோபல்ல கிராமம் என்னும் புதினம் அமைகிறது. கோபல்ல கிராமம் உருவான வரலாறு, அக்கிராமத்து மக்களான கம்மவார் நாயக்கர்களின் வரலாறு, அது சார்ந்த தொன்மங்கள், கதைகள், ஆகியனவற்றை புதினத்தில் பல்வேறு பிரதிகளாக பின்னிப் புனைவாக்கம் செய்துள்ளார். இதில் மங்கத் தாயாரு அம்மாள் என்னும் நூற்றி முப்பது வயது பெண் கூறும் அம்மக்களைப் பற்றிய வரலாறு தொன்மக் கதையாக கூறப்படுகிறது. அக்கதையினைப் பற்றி இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குறிப்புச் சொற்கள் : மங்கத் தாயாரு, கம்மவார், துலுக்க ராஜா, அரசமரம், பசுமாட்டுத் தலை, தொன்மம்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இக்கட்டுரையில் ஆய்வு அணுகுமுறைகளாக விளக்கமுறைத் திறனாய்வும் தொன்மத் திறனாய்வும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

பண்டையக் காலத்து மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய வழிவழியான கதையாடல்கள் மக்களிடம் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவை காலப் போக்கில் வியத்தகு செயல்கள் நிரம்பிய தொன்மங்களாக உருமாறி மக்களிடம் இருக்கின்றன. தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் தோற்றம் தொன்மக் கதைகள் உண்டு. அவை பற்றிய புளகாங்கிதங்களும் அச்சமூகத்தாரிடம் காணப்படும். ஓர் இனத்திற்காக போரிட்டு மடிந்தவர்கள், கொலையுண்ட பெண்கள் ஆகியோர் வீரர்களாக அச்சமூகத்தினரால் வழிபடப்படும் நிலை தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. வரலாற்றில் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படும் கதைகளும் கூட வெவ்வேறு வடிவங்களில் மக்களிடம் தொன்மக் கதைகளாகக் காணக் கிடைக்கின்றன. இதிகாசம், புராணம் ஆகியவை தொன்மக் கதைகளே என்று கூறுவதுண்டு. அது போல சிலப்பதிகாரக் கதையும் தொன்மக்கதையாக புறநானூற்றில் கூறப்படுகிறது. நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படும் வரலாற்று நிகழ்வின் மீது புனையப்பட்டனவாக இத் தொன்மக் கதைகள் விளங்குகின்றன. மீவியல் ஆற்றல்கள் நிறைந்தனவாக இருப்பது தொன்மக்கதைகளின் இயல்பாகும். தொன்மை தானே பழமை மேற்றே என்ற தொல்காப்பியத்தில் பழங்கதையே தொன்மக் கதை என்று கூறப்படுவதைக் காணலாம். தொன்மை என்பது தொல் பழங்காலம் என்ற பொருளில்தான்

குறிப்பிடப்படுகிறது. சாதியத் தோற்றத் தொன்மங்களும், சாதியைக் காப்பாற்றும் முகத்தான் செயல்பட்ட நிகழ்வுகளும் தொன்மமாக மக்களிடம் இருந்து வருகின்றன. கோபல்ல கிராமம் என்ற புதினத்தை எழுதிய கி.ராஜநாராயணன் அக்கதையில் கம்மவார் சாதியினரின் தொன்மக் கதையினை மங்கத் தாயாரு என்னும் நூற்றி முப்பது வயது மூதாட்டி கூறுவது போல அமைத்துள்ளார். இக்கதை வெவ்வேறு வடிவங்களில் தமிழகத்தில் காணப்படக் கூடும். துலுக்கர்கள் எனப்படும் இஸ்லாமிய ஆட்சியில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக கம்மவார் சாதியினர் அவர்களது பெண்ணை துலுக்கர்களின் அரசனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டி நிர்பந்தம் செய்யப்படும் சூழலில் அரண்மனையிலிருந்து சமயோஜிதமாக தப்பித்து நடந்தே அண்டை நாட்டிற்குச் சென்று வாழ்வதைப் பற்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகத்திற்கு புலம் பெயர்ந்த சாதியினராக கம்மவார்களின் தொன்மக் கதைப் பற்றி இக்கட்டுரை கோபல்ல கிராமம் புதினத்தின் வழி வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

தொன்மம்

சமூகத்தில் வாழும் மக்களிடம் காணப்படும் வரலாறுகள் பல் திறத்தனவாக இருக்கின்றன. எழுதப்பட்ட வரலாற்றில் மக்களின் வரலாறு என்பது காணக் கிடைக்காத ஒன்றாகும். அவர்களுடைய வரலாறு வாய்வழி கடத்தப்பட்ட வரலாறாகவே காணப்படும். ஏனெனில் வரலாறுகள் அரசுகளைச் சார்ந்து எழுதப்படக் கூடியனவாக இருக்கின்றன என்பதால்தான். வாய்வழி வழக்காறுகளில் நாட்டார் கதைகள், பழங்கதைகள் போன்றுதான் தொன்மக் கதைகளும் விளங்குகின்றன. “தொன்மங்கள் தெய்வங்களைப் பற்றிய தொல் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்த கதைகளாகும். இயற்கை இகந்த நிகழ்ச்சிகள், பலவற்றைக் கொண்டு இவ்வுலகம் மட்டுமல்லாமல் மேல் உலகங்கள் என்று பலவற்றிற்கும் ஊருருவிச் செல்லும் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டவை” (ப.மருதநாயகம், மேலைத் திறனாய்வு அணுகுமுறைகள், ப.285) என்ற கூற்றில் தொன்மக் கதைகள் எவ்வாறு அமையும் என்பதைப் பற்றிய குறிப்பினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. சாதியத் தோற்றத் தொன்மங்கள் கடவுளிடமிருந்து தோன்றியதாகப் பல கதைகள் கூறப்படுவதுண்டு.

“தொன்மை தானே சொல்லுங்காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே” (தொல்காப்பியம்.538)

என்று கூறும் தொல்காப்பிய நூற்பாவானது புராணக்கதை என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. இதற்கு உரை கூறிய நச்சினார்க்கினியர் “தொன்மையென்பது உரைவிராஅய்ப் பழமையாகிய கதைப் பொருளாகச் செய்யப்படுவது என்பார். இளம்பூரணர் உரை காண்கையில் தொன்மையாவது உரையொடு பொருந்திப் போந்த பழமைத்தாகிய பொருள் மேல் வருவன என்பார் மேலும் அவை இராமசரிதமும் பாண்டவ சரிதமும் முதலாகியவற்றின் மேல் வருஞ் செய்யுள் என்றும் குறிப்பிடுவார்” (பெ.நிர்மலா, தமிழகச் சிற்பங்களில் பெண் தொன்மம், ப.8) என விளக்கங்களை தொகுத்துக் கூறுகிறார் பெ.நிர்மலா. மேலும் “ஆரம்ப காலத்து மனிதன் தான் எதிர்கொண்ட இயற்கையைத் தன் காலத்திய அறிவினால் புரிந்து கொள்ள முயன்ற முயற்சியின் வெளிப்பாடே இத்தொன்மங்களாகும். இயற்கையின் மாபெரும் சக்தியின் முன் மனிதத்தின் இயலாமையை மாத்திரம் அல்ல மனிதத்தின் கற்பனை ஆற்றலையும் தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் மூலம் வெடித்த முதல் கலை அமைப்பையும் இத்தொன்மங்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன” (க.பஞ்சாங்கம், நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.526) என்று கூறுவதன் மூலம் மனிதர்கள் தாம் அறிந்த வரலாற்றை, நிகழ்வை கலையனுபவத்துடன் இணைத்துக் கூற முற்படுவது தொன்மம் ஆகும் என்பதை விளங்கலாம். இயற்கையை மனிதமயப்படுத்தும் செயலாகவும் தொன்மம் விளங்குகிறது. மனிதர்களுக்கு இசைவாக இயற்கை நடந்து கொள்கிறது என்பதைப் போல கதைகளில் கூறப்படுவது இதனால்தான் எனக்கருதப்படுகிறது.

அரசுகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொண்ட கதைகள்

பண்டையக் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம்மை அரசர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வேறு இடங்களுக்கு புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது. அவர்கள் மலைகளில் சென்று குடியேறினர் என்று கூறப்படுவதை “இன்றும் பலர் பகை அரசர்களிடமிருந்து தப்பித்து இனத் தாய்மையையும் பண்பாட்டு தாய்மையையும் காத்துக் கொள்வதற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மலைகளில் குடியேறியவர்கள்” (பக்தவத்சலபாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், ப.227) என்று கூறுவதற்கேற்ப அரசதிசாரத்தின் மூலம்

தம் இனத்தாய்மைப் பாதிக்கப்படும் எனத் தெரிந்து அதன் பொருட்டு தப்பித்து வேறிடம் செல்லுதல் நடைபெற்று வந்துள்ளமை பல்வேறு இனக்குழுக்களின் தோற்றத் தொன்மைக் கதைகள் வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

கோபல்ல புரம் கிராமம்

தமிழ் எழுத்துலகில் கரிசல் இலக்கியத்தின் அடையாளமாகக் கூறப்படுபவர் கி.ராஜநாராயணன் ஆவார். இவருடைய நாவலான கோபல்லபுரம் கிராமம் கம்மவார் நாயக்கர் இன மக்களின் வரலாற்றை மங்கத் தாயரு அம்மாள் மூலம் கூறுவதாக அமைகிறது. நாயக்கர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆந்திராவலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்த கதையைத்தான் மங்கத் தாயரு தன் நினைவுகளிலிருந்து கூறுவதாக அமைகிறது. மங்கத் தாயரு அம்மாளுக்கு நூற்றி முப்பது வயது என்றும் கூறப்படுகிறது. கோபல்லபுரம் என்ற பெயர் பசுக்கள் மிகுதியாக வளர்க்கப்பட்டதால் வந்த பெயர் என்பதையும் கூறுகிறார் இடம் பெயர்ந்து வந்த போது ஒரு கள்ளிக் காட்டை தேர்ந்தெடுத்து அங்கு வசிப்பதற்கு ஏற்ற சூழலை உருவாக்கிக் கொள்ள முயன்றனர். அந்தக் கிராமத்தில் பழ மரங்களை வளர்த்தார்கள். ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் ஒரு வரலாறு கூறப்படுகிறது. “இப்படியாக அந்தக் கம்மாயைச் சுற்றியுள்ள நாவல், வேம்பு, புளி, வாகை முதலிய அனைத்து மரங்களும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் முன்னோர்களால் வைத்து சிரமப்பட்டு போற்றிக் காப்பாற்றி உண்டாக்கப்பட்டவை. அந்தக் கிராமத்தை முதன் முதலில் கால்கோள்ச் செய்து குடியேறியபோதுதான் அந்தக் கம்மாயையும் வெட்டிமனார்கள். அப்போது அந்த இடத்தில் ஒரு பள்ளம் மட்டும்தான் இருந்ததாம்” (கோபல்லகிராமம், ப.91) என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். அந்தப் பள்ளத்தில் சிறிதளவு தண்ணீர் இருந்தது. அந்தக் காட்டில் நிறைய பழ மரங்கள் இருந்தன. உசுப் பிராணிகளும் நிறைய இருந்தன அவற்றை வேட்டையாடி உண்பதும், பழங்களைத் தின்பதும் என அவர்கள் நாள்தோறும் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்தனர். அந்தப் பள்ளத்தில்தான் தண்ணீர் எடுப்பார்கள். ஒரு நாள் மாலை அந்தப் பள்ளத்தில் சினையுடன் மாடு ஒன்று விழுந்து விட்டது. நன்றாக சிக்கியிருந்தது. அதனை மீட்கும் முயற்சியில் இளைஞர்கள் ஈடுபட்டனர். “இளவட்டங்கள் பலர் பசுமாட்டைக் கரையேற்ற சகதிக்குள் இறங்கினார்கள். மாட்டின் நான்கு கால்கள் பூராவும் தெரியாதபடி அடிவயிறுக்கும் மேலேயே அது சகதிக்குள் புகுந்து திணறிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நிலையிலும் அந்தப் பசு தன் அருகே அவர்களை நெருங்க விடாமல் ஆங்காரமாய் சீத் தடித்தது. ஒரு மனிதக் கை கூட அதன் மேல் இதுவரையும் படாமல் பிறந்ததிலிருந்து தன்னிச்சையாக மேய்ந்து திரிந்து வளர்ந்த சுதந்திரமான காட்டுப்பசு அது... காட்டுக் கொடிகளால் திரித்த பலமான கயிற்றினால் அதற்கு முதலில் ஒரு முக்கணி போட்டார்கள். பாட்டி கரையிலிருந்துகொண்டு சத்தம் போட்டுச் சொன்னாள். பிள்ளைகளே முக்கணியினால் மாட்டை அமைக்க முடியாது. இது காட்டு மாடு. அந்த நிலையிலேயே அதை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு மூக்கைக் குத்தி மூக்கணாங்கயிறு பூட்டி விடுங்கள்” (கோபல்லகிராமம், ப.103) என்று மாட்டிற்கு மூக்கணாங்கயிறு போட்டு இழுத்து மேலே கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். இல்லையென்றால் அதனை அடக்கி விட முடியாது. பசு கன்றை ஈன்றது. பின்னர் பசுமாடு காட்டை நோக்கிப் போகாமல் இருந்து கொண்டது. “கோயிந்தப்பா அந்த பசுமாட்டோடு மகாலட்சுமியும் இந்தக் கிராமத்துக்கு அண்ணைக்கே வந்துட்டா அது வந்த வேளை ஊர் நிறைய பசுமாடுகளாப் பெருகி விட்டது. கோபல்ல என்று பேர் வந்ததே இந்தக் கிராமத்துக்கு அந்த பசுமாடுதான் காரணம்” (கோபல்லகிராமம், ப.104) என்று கோபல்ல கிராமத்துக்கு பெயர் வந்த கதையைப் பற்றி கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

கம்மவார் என்ற பெயர் தோற்றக் கதை

பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குறித்த கதைகளில் அவர்கள் இயற்கை இறந்த சக்திகளைக் கொண்டவர்களாக காட்சிப்படுத்துவது வழக்கம் ஆகும். கம்மவார் சாதியினருக்கு அந்தப் பெயர் வந்ததற்கான தோற்றக் கதையைப் பற்றி மங்கத் தாயரு அம்மாள் கூறும் கதையினை ஆசிரியர் கூறுகிறார். அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் காது வளர்த்து வளையம் போன்ற ஆபரணத்தை அணிந்ததால்தான் கம்மவார் என்ற பெயர் வந்தது. கம்ம என்றால் வளையம் போன்ற ஆபரணத்தைக் குறித்து நிற்கிறது. கம்மவாரின் முதல் தோன்றல் கதையைப் பற்றிக் கூறும் மங்கத் தாயரு அம்மாள் நாகார்ஜூன மலையில் யாராலும் அடக்க முடியாத ஒரு பெண் இருந்தாள் என்றும் அவளை அழகும் வீரமும் கொண்ட பிராமணன் ஒருவன் அடக்கி

அவளுடைய மூக்கில் துறட்டியை மாட்டி இழுத்துக் கொண்டு வந்தானாம். அதனால் அந்தத் தொறட்டியையே ஆபரணமாக விரும்பிப் போட்டுக் கொண்டாளாம். அவளுடைய சந்திகளாகிய கம்மவார்கள் இப்போதும் அதனால்தான் மூக்கில் தொறட்டி என்ற ஆபரணத்தை அணிந்து கொள்கிறார்கள் (கோபல்ல கிராமம், ப.40) என்று கூறுகிறார்.

ஆந்திர தேசத்தில் இருந்து தப்பி வந்த கதை

கோவிந்தப்ப நாயக்கர் மங்கத் தாயரு அம்மாள்ிடம் ஆந்திர தேசத்திலிருந்து தப்பி வந்த கதையைப் பற்றி கேட்கிறார். உடனே அவளுடைய ஒன்று விட்ட சகோதரி சென்னாதேவி பற்றி கூறுகிறாள். “அவளுடைய குரல்தான் என்ன இனிமை, அவள் பாட ஆரம்பித்தால் இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒலியடங்கி மௌனியாகி விடும். காற்று அசைவதை நிறுத்தி விடும். கொடிகள் ஆடாமல் நிற்கும். பூமியில் நம்முடைய பாரம் லேசாகி அப்படியே கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மேலே கிளம்பி காற்றில் மிதப்பது போவ் ஆகி விடும்” (கோபல்ல கிராமம், ப. 41) என்று சென்னாதேவியின் அழகும் பெருமையும் பற்றிக் கூறுகிறாள் மங்கத் தாயரு. அவளுடைய அழகிற்கு அழகு சேர்க்கும் விதமாக அவளுடைய தந்தை அவளுக்கு மாணிக்கமாலை செய்வதற்கு கொம்புக் கற்கள் தேவைப்பட்டதால் அதனை ரத்தின வியாபாரிகளிடம் வாங்குவதற்காக அவர்களை வரவழைத்தார். ரத்தின வியாபாரிகள் யாவரும் துலுக்கர்கள் ஆவர். அந்த ரத்தின வியாபாரிகள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கற்களின் சிறப்பினைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்க அந்த நேரத்தில் அங்கு தற்செயலாக வந்த சென்னாதேவி அவர்களது பேச்சொலியின் வேறுபாட்டினைக் கண்டு சிரித்து விட்டாள். அவள் சிரிப்பதைப் பார்த்த வயதான ரத்தின வியாபாரி அவளைப் பார்த்து மேலே கைகளை உயர்த்தி ஆசீர்வதிப்பது போல செய்தான்.

அவளைப் பார்த்தவர்கள் அவளது அழகில் மயங்கி விடுவார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் விதமாக பிறிதொரு நிகழ்வினைப் பற்றி மங்கத் தாயாரு அம்மாள் குறிப்பிடுகிறாள். பல்லக்கில் காட்டுவழி சென்று கொண்டிருக்கும் போது கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் வழி மறித்து விட பல்லக்குக்குள் இருந்து வெளியே வந்த சென்னா தேவியைப் பார்த்த கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவன் அவளிடம் மண்டியிட்டு தெய்வத்தைப் பார்த்தது போல மயங்கி நின்றான். அவர்களை பாதுகாப்பாக கொண்டு சென்று விட்டு வரத் தன் ஆட்களை அனுப்பினான். அவளுடைய அழகினைக் கேள்விப்பட்ட துலுக்க ராஜா சென்னாதேவியின் வீட்டிற்கு படையுடன் வந்து விட்டான். “ராஜாவின் காரியஸ்தர் ஒரு பிராமணனைப் போலிருந்த வயசாளி. அவர்தான் எங்கள் பெரியப்பாவைக் கூப்பிட்டு பல்லக்குகளில் கொண்டு வந்திருந்த வைர வைடூரிய நகைகளையும் முத்துமாலை மரியாதைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சொன்னார். ராஜாவினுடையதை மறுக்க முடியுமா? ஆனால் துலுக்க ராஜாவிடமிருந்து வரும் இப்படி மரியாதையை ஏற்றுக் கொள்வதிலுள்ள அபாயங்களையும் நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். கடேசியில் நாங்கள் பயந்தபடி ஆயிற்று. வந்தவர்கள் சென்னாதேவியை துலுக்க ராஜாவுக்கு பெண் கேட்டார்கள்.” (கோபல்ல கிராமம், ப.48) என்று சென்னாதேவியைப் பெண்கேட்டு வந்த மரியாதைகளை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. சென்னா தேவி குடும்பத்தினர் துலுக்க ராஜாவுக்கு பெண் கொடுப்பதை விட அனைவரும் எதையாவது தின்று இறந்து விடவே எண்ணினர். யாரும் உண்ணக் கூட முடியாமல் இருந்தார்கள். “எல்லோரும் எதையாவது தின்று இறந்து போய் விடலாம் என்றாலும் முடியாது போலிருக்கு. வந்தவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” (கோபல்ல கிராமம், ப.49) படையினர் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டு போகவில்லை. அவர்களுக்கு யோசிக்கவே நேரம் தரவில்லை. எல்லோரும் நிலையை எண்ணி அழத் தொடங்கினர். பின்னர் ராஜாவினுடைய சேடிப் பெண்கள் சென்னாதேவியை அலங்காரம் செய்தார்கள். ராஜாவுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அனைவரும் அரண்மனைக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அங்கே உணவு பரிமாறும் இடத்தில் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த கூடையை திறந்து பார்த்தார்கள். அதில் மாட்டின் தலை இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் என்னவானாலும் இங்கிருக்கக் கூடாது. ஒரு போதும் மாட்டுக்கறி உண்பவர்களுடன் திருமண உறவு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற மனநிலையில் அங்கிருந்து தப்பிச் செல்ல வழி தேடினர். சிறிது சிறிதாக இயற்கை உபாதைகளை கழித்து வருவதாகக் கூறி வெளியேறுவது என்று முடிவு செய்தார்கள். பாதிப்பேர் இருந்து கொண்டு பாதிப்பேர் ஓடி விடத் தீர்மானித்தார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் காட்டு வழியில் தப்பிச் சென்றனர். மின்னலும் இடியுமான நாளாக இருந்தது. வழியில் நதியொன்று நிறை தண்ணீருடன்ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதனைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். “உயிரோடு துலுக்கர்களிடம் சிக்குவதை விட பொங்கி வரும்

இந்த நதியின் வெள்ளத்தில் குதித்து எல்லோரும் மாண்டு போவது என்று தீர்மானித்தோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு பூட்டியின் முகம் தயங்கி இந்த இடத்தில் சொல்லொணாப் பரவசம் ஆகியது. கோயிந்தப்பா... கோயிந்தப்பா... அந்த சமயத்தில்தான் அந்த அற்புதம் நடந்தது. நதியின் எதிர்த்திசையில் கோபுரம் உயரமிருந்த ஒரு பிரம்மாண்டமான அரசமரம் அப்படியே இக்கரைக்கு எங்களை நோக்கி வளைந்தது. நாங்கள் முதலில் மரம் ஓடிந்துதான் நதியின் குறுக்கே சாய்கிறதோ என்று நினைத்தோம். நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்த கரையை அதன் கிளைகள் தொட்டு கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டு திரும்பவும் நிமிர்ந்த போதுதான் ஏதோ ஒரு தெய்வ சங்கல்பம் நடக்கிறது என்று அறிந்து கொண்டோம்.” (கோபல்லகிராமம், ப.53) அவர்கள் நதியைக் கடப்பதற்காக மரம் வளைந்து அவர்களை வரவேற்றது என்று கூறப்படுகிறது. “நட்டமாக நிமிர்ந்த மரம் திரும்பவும் எங்களை நோக்கி வளைந்தது. என் குழந்தைகளே என் மக்களே இந்த அரசமரத்தின் கிளைகளைப் பத்தி ரமாகப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் இது நம்மைக் காப்பாற்றி அக்கரை கொண்டு சேர்க்கும் என்று வினவினாள்.” (கோபல்ல கிராமம், ப.53) என்று கூறப்படுகிறது. அவர்களைத் துரத்தி வந்த குதிரை வீரர்கள் திகைத்து நிற்க அனைவரும் நதியைக் கடந்து வந்ததைப் பற்றி மங்கத்தாயரு அம்மாள் கூறுகிறாள்.

அவர்கள் நடந்து வருவதைப் பார்த்து ஒரு கூட்டத்திற்கே அடைக்கலம் கொடுத்து மாற்று உடை கொடுத்து, உணவு கொடுத்து உபசரித்த கோவய்யாவைப் பற்றிக் கூறுகிறாள் மங்கத் தாயரு. பின் அவரிடம் விடை பெற்றனர். அவர்களை சுற்றுப் பக்கத்தில் யாரேனும் தேடுகிறார்களா என்று விசாரித்து அறிந்த பின்னரே செல்ல அனுமதித்தார் என்று கூறப்படுகிறது. பின்பு ஒரு அம்மன் கோயிலை அடைந்து அங்கு நடந்த களைப்பினை போக்கித்திரும்பி பயணத்தைத் தொடர்வதென்று தீர்மானித்தார்கள். அங்கு குதிரை வீரர்கள் வந்து தேடினர். அவர்களை அடையாளம் காண இயலாமல் சென்று விட்டார்கள்.

வழியில் அவர்கள் கடுமையான வறட்சி, பசி, பட்டினி ஆகியனவற்றைச் சந்தித்தே பயணப்பட்டார்கள். தெற்கே வர வர அவர்களுக்கு அச்சம் விட்டு விட்டது.

இவ்வாறு ஆந்திர தேசத்தில் இருந்து ராஜாவின் அடக்குமுறைக்கு அஞ்சி அவனுக்குத் தன் மகளை திருமணம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது என்ற நிலையெடுத்து ஊரையும் தாம் வாழ்ந்த பகுதிகளையும், விட்டு விட்டு நடந்தே பயணப்பட்டு தமிழகத்தில் வந்து குடியேறினார்கள் என்று மங்கத் தாயரு மூலம் கதை சொல்லப்படுகிறது. ஆங்கிலேய ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் கூட அவர்கள் ஆட்சியின் கீழ் ஊரை கொண்டு வருவதற்கான கூட்டம் நடைபெற்றது. ஆங்கிலேய துரைகளிடம் தமது முடிவை ஆலோசித்துக் கூறுவதாகக் கூறிய கோயிந்தப்ப நாயக்கர் பலரிடமும் ஆலோசனைகள் செய்தார். மங்கத் தாயரு அம்மாவிடமும் இது பற்றிக் கேட்கலாம் என்று கேட்டார். “ஆமா இந்த வெள்ளைக்காரன் நம்ம நாட்டுக்கு வந்து இத்தனை நாள் ஆகுதே எங்கேயாவது அவன் இந்த துலுக்க ராஜாக்களைப் போல நம்ம பெண்டுகளுக்கு ஏதாவது தொந்தரவு கொடுத்திருக்கானோ? அனைவருமே இந்தக் கேள்வியை உன்னிப்போடும் ஆச்சரியத்தோடும் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். மங்கத் தாயருவின் கேள்வியிலுள்ள மிக முக்கியமான நியாயத்தை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்தே ஓடி வந்தது இந்த ஒரே காரணத்துக்காக அல்லவா? கும்பினியான் எந்த இடத்திலும் நம்முடைய பெண்டுகளைத் தூக்கிக் கொண்டு போனதாகவோ பிடித்து பலாத்காரமாகக் கற்பழித்ததாகவோ அவர்களுக்குச் செய்திகள் இல்லை..... ஆகவே அவர்கள் கும்பினியாருக்குத் தங்களுடைய சம்மதத்தைத் தெரிவித்து அனுப்பினார்கள்” (கோபல்ல கிராமம், ப.159) என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து புலம் பெயர்ந்ததற்கான காரணம் தம் பெண்டிரை காத்தல்தான் என்பதாக அமைகிறது.

மங்கத் தாயாரு அம்மாளின் நினைவுகளிலிருந்து கூறுவதாக அமைகின்ற இக்கதையில் மக்கள் தம் இனத்திற்கென்று உள்ள கதைகள் வழிவழியாகக் கூறப்பெறுகின்ற வகையில் அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறின்றி அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பெண் உயிரோடு இருந்து கதை சொல்வதாகக் கூறுவது நம்பகத் தன்மையை உறதி செய்வதற்காக ஆசிரியர் மேற்கொள்ளும் உத்தியாகக் கொள்ளலாம். இக்கதையில் இயற்கை இகந்த நிகழ்ச்சியாக அரச மரம் வளைந்து அவர்களை நதியைக் கடக்கச் செய்யும் நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. இது இயற்கையை மனிதமயப்படுத்தும் விதமாக இக்கதை அமைகிறது. இயற்கையின் துணையுடன் அவர்கள் தப்பித்து வந்ததாகவே கதை கூறப்படுகிறது.

முடிவுரை

இனக்குழுக்கள் தமக்கான வரலாறுகளைக் கொண்டிருப்பர். அவை தொன்மமாக, பழங்கதையாக வழிவழியாக கூறப்பட்டு வரும் கதைகளாகவே இருக்கும். சமூகத்தில் ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் ஏதோ ஒரு காலத்தில் புலம் பெயர்ந்து குடியேறியவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் வாழிடச் சூழலில் தமக்கானத் தகவமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அவ்வாறு தென்னிந்தியாவில் உள்ள மாநில எல்லைகள் உருவாகாத காலத்தில் மக்கள் வடக்கும் தெற்குமாக புலம் பெயர்ந்திருந்தனர். அவ்வாறு புலம் பெயர்ந்து தமிழகத்தில் வந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக் கம்மவார் சாதியினரின் வரலாற்றினையும் அம்மக்களின் வாழ்வினையும் கூறுவதாக அமையும் கோபல்ல கிராமம் புதினத்தில் கம்மவார், கோபல்ல கிராமம் போன்றவற்றிற்கு பெயர்க்காரணத்தையும் கம்மவார் சாதியினர் புலம் பெயர்ந்து வந்த கதையையும் தொன்மக் கதையாக புதினத்தில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. கி.ராஜநாராயணன், கோபல்ல கிராமம், அன்னம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 2019.
2. பெ.நிர்மலா, தமிழகச் சிற்பங்களில் பெண் தொன்மம், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, 2012.
3. பக்தவத்சலபாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், அடையாளம், புத்தாந்தம், திருச்சி, 2017.
4. ப.மருதநாயகம், மேலைத்தேயத் திறனாய்வு அணுகுமுறைகள், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2019.
5. க.பஞ்சாங்கம், நவீனத் தமிழிலக்கியக் கோட்பாடுகள், காவ்யா, கோடம்பாக்கம், சென்னை, 2013.
6. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2002.
